

TÚL A BORÓKÁN

IRTA: SÍK SÁNDOR

Fönt, fönt a hegygerincen,
Túl már a lombok és a boróka övén,
A süppedő szürke mohon,
Borzongató közel a csúcshoz,
Ahonnan már jólesik visszamerengeni
Messziről még integető melegére a völgynek,
De a szem már idegesen tapogatja a sziklaéleket :
Szakadékok alattomos fenekedését
És gleccserek néma csuszamlásait sejtve :
Itt, hol különös harsogó szelek,
Amelyek mintha lentről sodornának felfelé,
Újra meg újra feltekinteni kényszerítenek
Az anyagtalan kék magasba,
Ahol a szemnek nincsen megpihenni pont,
De visszasiklani mégse tud :
Itt, most, hadd állok egy pillanatra meg,
Fölgondolni és megköszönni
Cicomátlan énekem áhítatával
Teneked, aki hívtál,
Hogy elhívtál idáig.

A hegyi szabadságot köszönöm :
Hogy lendületteddel nekisegítettél
Átszökkenni a téren és időn.
Hogy nem vagyok kénytelen szőrös hernyó módjára megtapadni
A szem-fül tények ragacsos porában.
Hogy el nem tömte fülem királyi szomját
Emberszabású gépek kattogása
És gépvelejű emberkéek csácsogása.
Hogy el nem kábít a szivárványos fényreklám villitánca
Felhőkarcolók tornyai felett
És eszme-fellegvárak ormain.
Hogy kikapaszkodhattam az Isten levegőjére,
Tudós és tudatlan babonák kazamátái közül,
Osztályok, pártok, iskolák ablaktalan pánccéltermeiből,
Átbujhattam a filozófia világborító hálójának

Gordiusi bogszemei közt,
S itt nyújtózhatnak lelkem zsibbadt izmai
Áttetsző kékje alatt az értelmes csodának!

Ó, milyen édes így :
Értelmet és értetlenséget érteni !
A tudományt tisztelni áhitattal,
De többnek lenni tudónál :
Élőnek lenni,
Élő résznek az eleven Egészben :
Tündökleni a belső villanást !

Ó Látomás !
Boldog szabadsága a nyughatatlan hatolásnak,
Boldog teljessége az akadálytalan ölelésnek !
Ó, végtelenen szabadult énem !
Milyen alázattal érzem idefönn
Testvérvoltodat a szuverén nappal,
Amely a látszatokon túli magasságból
Jónak és rossznak pókháló-szöttesén át
Az ember-egyed látja.
Harmat vagy, gyöngyöző, eső vagy, öntöző, lágyhideg hópaplan,
melengető ;
Szépnek és rútnek, kicsinek és nagyoknak, fehérnek feketének :
Érlelő, éltető, nöttető.
Mit neked, áradó életnek, kicsi és nagy, fekete, fehér !
Egyed akarsz és egyed munkálsz :
Érjen és nőjjön minden, ami mag,
Érjen, túl a borókán.

És szél vagy, könnyű és komoly.
Ritmusod a vonuló nehéz hegyvonalak ritmusait bújja,
És törtető csúcsok dallamától csattogó.
Komoly is vagy, terhes felhők fekete közelétől,
És a havason csillanó napfény mosolyától könnyű.
Ez az életed : lengeni, zengeni,
Havasi szél, alulról fölfelé,
Völgyeken át, hegyeken át, mindenén át,
Annak, aki a minden,
És aki — mint felnőtt ember a visszhang üregéből —
Gyermekmosollyal figyel belőled
A szót, amit beléd kiáltott.